

Τὰ παραδοξότερα εἶδη ἀπαντῶνται εἰς ἕκαστον βῆμα· εἰς τὸν αὐτὸν μεταπωλὴ τὴν εὐρίσκει τις κιβώτιον πλήρες ἐλίκων (*tire-bouchons*) τεθραυσμένων καὶ μοχλῶν σκωριῶν των, ἐν κλωβίον κρέατος ἐκ σύρματος ὀρειχαλκίνου, ἐν ἁρμονικὸν, μίαν ἤλεκτρικὴν μηχανὴν ἀτσίλῃ, πέντε κύστις διὰ χοίρινον παχὺς, δύο ἐτέρας διὰ τυρίον, δύο φύσας, μίαν πυράγραν, ἓνα μύλον διὰ καφέ, καὶ πολλοὺς τόμους τῶν *Μεθοδιστικῶν Ἀναμνήσεων*. Ἐπίσης εὐρίσκει τις βακτηρίας διὰ τοὺς χυλοὺς, διαφόρους ξυλίλους πόδας, σιδερεῆς ἀρπάγας διὰ τοὺς βραχίονας τῶν μονοχείρων, καὶ παντοειδῆ χαλύβδινα ἐργαλεῖα διὰ τοὺς ἀναπήρους· πλὴν ταῦτα εἶναι μεταχειρισμένα καὶ μᾶλλον ἢ ἥττον βεβλαμμένα καὶ ῥυπαρά. Ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἐν τῇ ἀγορᾷ δακτυλίδια, κτένια, ὠρολόγια, κλυζοσύριγγες, κύβοι, παιγνιόχαρτα, ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Νέα Διαθήκη, οἱ ψαλμοὶ, πάντα πωλούμενα μὲ τὸ ζύγιον. Ἐπίσης εὐρίσκει τις ἀσπρόρρουχα ὁμοιάζοντα μὲ ξαντὸν, καὶ ὑποκάμισα ἀρκετὰ στερεὰ, κινητοὺς περιστρώνας καὶ περιστρώας, μυᾶγρας καὶ μῦς, χοίρους Ἰνδικοὺς καὶ πιθήκους, ταριχευμένους ἢ ζῶντας. Ἀλλαχοῦ πάλιν ἀπαντᾷ σκεύη ἀεριόφωτος δι' οἰκίαν ἰδιωτικὴν, μηχανὴν ψάλλουσαν τὸ *Κύριε σῶσον τὴν βασιλίαν σου*, ἀκανθίδα γυμνασμένην νὰ περιστρέφῃ μηχανὴν ἀλέθουσαν τὸ κεγχρίον της, καὶ ἀντλοῦσαν ὕδωρ ἐκ τινος μικροσκοπικοῦ φρέατος διὰ σχοινίου καὶ κάρου λεπτοτάτου.

Εἰς τοιαύτην ἀγορὰν ἐννοεῖται ὅτι προσέρχονται διὰ νὰ ἀγοράσωσιν ἢ πωλήσωσιν μόνον οἱ δυστυχῆσαντες. Πρὸς τούτοις οἱ περιφερόμενοι χαλκωματοπῶλαι, οἱ ἀκονηταί, οἱ ἐπιδιορθωταὶ τῶν πορσελάνων ἀγοράζουσιν ἐργαλεῖα παλαιὰ πωλούμενα εἰς τιμὰς εὐθηνολάτας, τὰ ὅποια συνήθως ἀνήκουσιν εἰς χρεωκοπήσαντας ἢ ἀποθανόντας κυρίους. Ἐν γένει δὲ ἡ ἀγορὰ αὕτη ἔνεκα τῆς ποικιλίας καὶ τοῦ πλήθους τῶν πωλουμένων πραγμάτων ἀξίως δύναται νὰ ὀνομασθῇ « Παγκόσμιος Ἐκθεσις. » Εἶδον ἐντὸς μεγάλου τετραγώνου κλωβίου ἐξ ὀρειχαλκου,

ἐγκεκλεισμένους, δύο γαλᾶς, ἓνα πίθηκον, ἓνα κύνα, μίαν κλωσσαν, τέσσαρας ποντικοὺς καὶ τέσσαρας Ἰνδικοὺς χοίρους. Παράδοξος τῶντι δημοκρατία! τῆς ἐποίας ὅμως οἱ κάτοικοι ἐφαίνοντο συζῶντες ἐν εἰρήνῃ.

Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπαριθμῇ τις καὶ περιγράψῃ τὰ ἀπείραριθμα ἀντικείμενα ἅτινα πωλοῦνται εἰς τὴν ἀγορὰν ταύτην.

Ο.

ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΩΝ.

Οἱ πλεῖστοι τῶν συγγραφέων ἀνομολογοῦσιν ὅτι ὁ στέφανος ἦτο κατ' ἀρχὰς ἱερατικὴ στολὴ μᾶλλον ἢ σημεῖον βασιλικοῦ ἀξιώματος, οἱ δ' ἡγεμόνες μετέπειτα προσέλαβον αὐτόν.

Οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο στεφάνους ἐν ταῖς ἱεραῖς τε καὶ κοιναῖς τελεταῖς, ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς προσφερομέναις θυσίαις, ἐν τοῖς ἀγῶσι καὶ τοῖς συμποσίοις, ἐν ταῖς μάχαις καὶ τοῖς ἐπινικίοις· τοῦθ' ὅπερ ἐν ταῦθα δι' ὀλίγων παραδειγμάτων προτιθέμεθα ν' ἀποδείξωμεν.

Ὁ πολιτικὸς λεγόμενος στέφανος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις ἐκ φύλλων δρυὸς μετὰ τῶν βαλάνων συγκείμενος, ἐδίδετο ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τοῖς σώζουσι πολίτην ἐν τῇ μάχῃ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ 92^ῳ Ῥωμαϊκῷ αὐτοῦ ἐπερωτήματι τῷδε:

« Διατί τῷ σώσαντι πολίτην ἐν πολέμῳ, δρύϊνον διδύασι στέφανον; »

Ὁ δὲ λαμβάνων αὐτὸν ἀπέλαυε διὰ παντὸς μεγάλων προνομίων.

Ὁ Τιμολέων ὁδηγῶν ποτε τὸ στράτευμά του κατὰ τῶν Καρχηδονίων ἐν Σικελίᾳ ἀπῆντησεν ἡμιόνους κομίζοντας σέλινα. Οἱ στρατιῶται ἐθεώρησαν τοῦτο ὡς κακὸν οἰωνόν, καθότι τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν ἐστεφανοῦντο συνήθως μὲ σέλινα· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία « ἔχει ἀνάγκην τοῦ σελίνου » διὰ τὸν βαρέως νοσοῦντα λεγομένη. Ὁ Τιμολέων ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτοῦς τῆς δαιμονίας ταύτης καὶ ἐγκαρδιώσῃ, διακρί-

πτει τὴν πορείαν τοῦ στρατεύματος, δημηγορεῖ πρεπόντως πρὸς αὐτοὺς καὶ τέλος ἀνακράζει ὅτι ὁ στέφανος αὐτομάτως πρὸ τῆς νίκης εἰς χεῖρας αὐτῶν προσέρχεται ὑπαινιττόμενος ὅτι οἱ Κορίνθιοι ὡς ἱερὸν καὶ πάτριον τὸ τοῦ σελίνου στέμμα νομίζοντες, δι' αὐτοῦ στεφανοῦσι τοὺς τὰ Ἰσθμια νικῶντας. Λαβὼν ὅθεν σέλινα στεφανοῦται πρῶτος αὐτός, καὶ εἶτα οἱ περὶ αὐτὸν ἀρχηγοὶ καὶ τὸ πλῆθος :

« Ἀναβαίνοντι δὲ αὐτῷ πρὸς λόφον,
 « ἐμβάλλουσιν ἡμίονοι σέλινα κομίζοντες.
 « καὶ τοῖς στρατιώταις εἰσῆλθε, πονηρὸν
 « εἶναι τὸ σημεῖον, ὅτι τὰ μνήματα τῶν
 « νεκρῶν εἰώθαμεν ἐπιεικῶς στεφανοῦν σε-
 « λίνοις καὶ παροιμία τις ἐκ τούτου γέγο-
 « νε, τὸν ἐπισφαλῶς νοσοῦντα, δεῖσθαι
 « τοῦτον τοῦ σελίνου. Βουλόμενος οὖν αὐ-
 « τοὺς ἀπαλλάξαι τῆς δεισιδαιμονίας καὶ
 « τὴν δυσπιστίαν ἀφελεῖν ὁ Τιμολέων, ἐ-
 « πιστήσας τὴν πορείαν, ἄλλα τε πρέπον-
 « τα τῷ καιρῷ διελέχθη, καὶ τὸν στέφα-
 « νον αὐτοῖς ἔφη πρὸ τῆς νίκης κομίζόμε-
 « νον αὐτομάτως εἰς τὰς χεῖρας ἔκειν. Οἱ
 « γὰρ Κορίνθιοι στεφανοῦσι τοὺς Ἰσθμια
 « νικῶντας, ἱερὸν καὶ πάτριον στέμμα τὸ
 « τοῦ σελίνου νομίζοντες Ἐντυχὼν
 « οὖν ὁ Τιμολέων, ὥσπερ εἴρηται, τοῖς
 « στρατιώταις, καὶ λαβὼν τῶν σελίνων,
 « κατεστέψατο πρῶτος αὐτός, εἶτα οἱ πε-
 « ρὶ αὐτὸν ἡγεμόνες καὶ τὸ πλῆθος. » (Πλου-
 τάρχ. Τιμολι. XXVI.)

Ὁ ἔξοχος τραγικὸς ποιητὴς Εὐριπίδης, ὁ τοῦ Σοφοκλέους ἐφάμιλλος, εἰ καὶ νεώτερος αὐτοῦ, διαβλήθεις ἐπὶ ἀσεβείᾳ, ἐγκατέλιπε τὰς Ἀθήνας καὶ κατέφυγεν ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀρχελάῳ, παρ' ᾧ καὶ ἡξιώθη μεγάλων τιμῶν, ἔνθα καὶ ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 78 ἐτῶν. Ὁ Σοφοκλῆς μαθὼν τὸν θάνατόν του ἐν τῷ θεάτρῳ καθ' ἣν στιγμὴν παρίστανεν ἐν τῶν ἑαυτοῦ δραμάτων, διέταξεν ἀμέσως τοὺς ἡθοποιοὺς νὰ καταθέσωσι τοὺς ἀνθίνους τῶν στεφάνων (ὥσπερ σημεῖον λύπης) καὶ ὁ ἴδιος ἐπενθηφόρησε.

Ὁ τῆς Μακεδονίας βασιλεὺς Φίλιππος,

μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ νίκην του, πίων πολὺν ἄκρατον ἐν συμποσίῳ, καὶ μετὰ τῶν φίλων πανηγυρίζων τὰ ἐπινίκια, ἐβάδιζεν ἐν θριάμβῳ μὲ ἀνθη κατεστεμμένος διὰ μέσου τῶν αἰχμαλώτων καὶ ἐξύβριζεν αὐτούς. Ὁ ῥήτωρ Δημάδης, συγκαταριθμούμενος καὶ αὐτὸς μετ' αὐτῶν, ὅπως ἀναστεῖλῃ τὴν ἀσέλγειαν τοῦ βασιλέως, εἶπε πρὸς αὐτόν. — Βασιλεῦ, ἐνῷ ἡ τύχη σοὶ περιέβαλε πρόσωπον Ἀγαμέμνονος, οὐ δὲν αἰσχύνεσαι πράττων ἔργα Θερσίτου; Ἡ ἐπίπληξις δ' αὕτη εὐστόχως γενομένη τοσοῦτω μετέβαλε τὴν διάθεσιν τοῦ Φιλίππου, ὥστε ἀπερρίψε τοὺς στεφάνους, ἀπέβαλε καὶ τὰ ἄλλα ὑβριστικὰ σύμβολα τῆς πανηγυρικῆς ταύτης εὐωχίας, καὶ θαυμάσας τὴν παρρησίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ ὑπὸ τῆς χάριτος τῶν λόγων του πεισθεὶς, οὐ μόνον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς αἰχμαλώτους ἄνευ λύτρων ἀπέλυσεν :

« Λέγουσι δὲ τινες ὅτι καὶ παρὰ τὸν πό-
 « τον πολὺν ἐμφορησάμενος ἄκρατον, καὶ
 « μετὰ τῶν φίλων τὸν ἐπινίκιον ἄγων κῶ-
 « μον, διὰ μέσων τῶν αἰχμαλώτων ἐβά-
 « διζεν, ὑβρίζων διὰ λόγων τὰς τῶν ἀκλη-
 « ρούντων δυστυχίας. Δημάδην δὲ τὸν ῥή-
 « τορα κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐν τοῖς αἰχ-
 « μαλώτοις ὄντα χρήσασθαι παρρησίᾳ, καὶ
 « λόγον ἀποφθέγγεσθαι δυνάμενον ἀναστεῖ-
 « λαι τὴν τοῦ βασιλέως, ἀσέλγειαν φασὶ
 « γὰρ εἶπειν αὐτόν. Βασιλεῦ, τῆς τύχης
 « σοὶ περιθείσῃς πρόσωπον Ἀγαμέμνονος,
 « αὐτὸς οὐκ αἰσχύνῃ πράττων ἔργα Θερσί-
 « του; τὸν δὲ Φίλιππον, τῇ τῆς ἐπιπλή-
 « ξεως εὐστοχίᾳ κινηθέντα, τοσοῦτο με-
 « ταβαλεῖν τὴν ὕλην διάθεσιν, ὥστε τοὺς
 « μὲν στεφάνους ἀπορρίψαι, τὰ δὲ συνα-
 « κολουθοῦντα κατὰ τὸν κῶμον σύμβολα
 « τῆς ὕβρεως ἀποτρίψασθαι, τὸν δ' ἄνδρα
 « τὸν χρησάμενον τῇ παρρησίᾳ θαυμάσαι,
 « καὶ τῆς αἰχμαλωσίας ἀπολύσαντα πρὸς
 « ἑαυτὸν ἀναλαβεῖν ἐντίμως, τέλος δ' ὑπὸ
 « τοῦ Δημάδου καθομιληθέντα ταῖς Ἀτ-
 « τικαῖς χάρισι, πάντας ἀπολύσαι τοὺς
 « αἰχμαλώτους ἄνευ λύτρων. » (Διοδώρ. Σι-
 κελί. Βιβλ. XVI. Κεφ. 87.)

Ἀγγελιαφόρος τις ἐλθὼν ἐκ Μαντινείας ἀνήγγειλε τῷ Ξενοφῶντι θύοντι τότε τοῖς θεοῖς ἐστεμμένῳ, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Γρύλλου ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ· ὁ Ξενοφῶν ἐκβαλὼν τὸν ἀνθινὸν στέφανον τῆς κεφαλῆς, ἐξηκολούθει τὴν θυσίαν· μαθὼν ὅμως παρὰ τοῦ ἰδίου ὅτι γενναίως μαχόμενος ἀπέθανεν, ἐπέθηκε πάλιν τὸν στέφανον.

« Ὁ δὲ Γρύλλος τεταγμένος κατὰ τοὺς ἰππέας (ἦν δὲ ἡ μάχη περὶ Μαντινείαν) ἰσχυρῶς ἀγωνισάμενος ἐτελεύτησεν Τηνικαῦτα δὲ καὶ τὸν Ξενοφῶντα φασὶ θύειν ἐστεμμένον. Ἀπαγγελθέντος δ' αὐτῷ τοῦ θανάτου, ἀποστεφανώσασθαι· ἔπειτα μαθόντα ὅτι γενναίως, πάλιν ἐπιθέσθαι τὸν στέφανον. (Διογένης. Λαέρτ. Βιβλ. Β'. Κεφ. ς'. X.)

Ὁ Πολέμων, διανυκτερεύσας ποτὲ ἐν δειπνῷ καὶ κραιπάλῃ, καὶ ἐπιστρέφων τὴν πρωτὴν οἴκαδε, εἶδε τὴν θύραν τῆς σχολῆς τοῦ Ξενοκράτους ἀνοικτήν. Εἰσῆλθε λοιπὸν ἀποτόμως, τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἐστεμμένος λαμπροενδυμένος, τοὺς βραχίονας ἔχων ἡμιγύμνους, καὶ ἐκαθέσθη μετὰ τῶν μαθητευόντων νέων, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐμπαίξῃ τὸν διδάσκαλον. Ὁ φιλόσοφος Ξενοκράτης ἐξηκολούθησεν ἀταράχως τὴν παράδοσιν τοῦ μαθήματος, ὅντος περὶ μετριοφροσύνης καὶ ἐγκρατείας. Ὁ Πολέμων συγκινηθεὶς ἐκ τῆς εὐφραδείας καὶ εὐγενείας τοῦ λόγου, ταπεινωθεὶς καὶ τότε πρῶτον ἐρυθριάσας, ἀφείλεν ἑρέμα τὸν ἀνθινὸν στέφανον τῆς κεφαλῆς, περιεκαλύφθη τῷ μανδύα αὐτοῦ, καὶ ἐξ ἐνὸς μαθήματος ἐντελῶς συνετισθεὶς, ἐκ λίαν ἀκολάστου καὶ τρυφῇ καὶ ἡδοναῖς διακεχυμένου, κατέστη εἰς τῶν διασηματέρων φιλοσόφων τῆς ἐποχῆς, καὶ διεδέχθη μάλιστα ἀκολούθως τὴν Ξενοκράτειον Σχολήν.

« Πολέμων, Φιλοστράτου μὲν υἱὸς ἦν, « Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Οἰθηεν. Νέος δ' ὢν, « ἀκόλαστός τε καὶ διακεχυμένος ἦν οὕτως. « . . . Καὶ ποτε συνθέμενος τοῖς νέοις, καὶ « ἐστεφανωμένος, μεθύων εἰς τὴν Ξενοκράτους ἤξε σχολήν. Ὁ δὲ, οὐδὲν διατραπείς, « ἤρε τὸν λόγον ὁμοίως· ἦν δὲ περὶ σωφρο- (ΟΜΗΓΡΟΣ ΦΥΛ. Ε').

« σύνης· ἀκοῦον δὲ τὸ μεράκιον, κατ' ὀλίγον ἐθηράθη· καὶ οὕτως ἐγένετο φιλόπονος, ὥς ὑπερβαλλέσθαι τοὺς ἄλλους, καὶ αὐτὸν διαδέξασθαι τὴν σχολήν. » (Διογένης. Λαέρτ. Βιβλ. Δ'. Κεφ. 3.)

Ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν Διονύσιος, εἶχεν ὑποσχεθῆ χρυσοῦν στέφανον, ὥς ἄθλον πολυποσίας, τοῖς συνδαιτυμόσιν. Ὁ Ξενοκράτης, ἄλλως τε ἐγκρατέστατος, ἔξιώθη μὲν τοῦ βραβείου, ἀλλ' ἀπελθὼν οἴκαδε ἀνῆρτησεν αὐτὸν πρὸς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ, ἔνθα συνήθως ἀνέθετε καὶ τοὺς ἀνθίνους.

« Καὶ χρυσῷ στεφάνῳ τιμηθέντα ἐπ' ἄθλῳ πολυποσίας, τοῖς κατασχοῦσι παρὰ Διονυσίῳ, ἐξιόντα θεῖναι πρὸς τὸν ἰδρυμένον Ἑρμῆν, ἔνθα περ τιθέναι καὶ τοὺς ἀνθίνους εἶωθεν. » (Διογένης. Λαέρτ. Βιβλ. Δ'. Κεφ. Β'. V.)

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπολέμουν μὲ τοὺς Ταραντίνους· οὗτοι δὲ μὴ δυνάμενοι οὔτε νὰ ὑποστηρίξωσιν οὔτε νὰ καταπαύσωσιν αὐτὸν ὥς ἐκ τῆς θρασύτητος καὶ τῆς μοχθηρίας τῶν δημαγωγῶν, ἀπεφάσισαν νὰ προσκαλέσωσι τὸν Πύρρον δι' ἡγεμόνα αὐτῶν ἐπὶ τὸν πόλεμον, φήμην ἔχοντα δεινοτάτου στρατηγῶ. Μεταξὺ τῶν πρεσβυτέρων καὶ νουνεχόντων πολιτῶν, οἱ μὲν ἀπ' εὐθείας ἀνθιστάμενοι πρὸς τὴν γνώμην ταύτην, κατεβόλλοντο ὑπὸ τῶν πολεμοφρονούντων, οἱ δὲ, βλέποντες ταῦτα ἀνεχώρουν ἐκ τῆς ἐκκλησίας. Τὴν ἡμέραν λοιπὸν καθ' ἣν ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις ἐμελλε νὰ ψηφισθῇ, τοῦ δήμου ἤδη συνεδριάζοντος, ἀνὴρ τις, ἥθους προσηνοῦς, Μέτων καλούμενος, θέσας ἐπὶ κεφαλῆς στέφανον μαραμένων ἀνθῶν, καὶ λαμπάδιον εἰς χεῖρας λαβὼν, ὥσπερ οἱ μεθύοντες, αὐλητρίδος προπορευομένης, μετέβη εἰς τὴν συνέλευσιν, καὶ ἐδημηγόρησε κατὰ τῶν πολεμοφρονούντων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ ἐναντία γνώμη ὑπερίσχυσε καὶ ὁ Πύρρος προσεκλήθη.

« Ῥωμαῖοι Ταραντίνους ἐπολέμουν. Οἱ δὲ « μῆτε φέρειν τὸν πόλεμον δυνάμενοι, μῆτε « θέσθαι, θρασύτητι καὶ μοχθηρίᾳ δημαγωγῶν, ἐβουλεύοντο ποιέσθαι Πύρρον ἡγεμόνα, καὶ καλεῖν ἐπὶ τὸν πόλεμον, ὥς

« σχολὴν ἄγοντα πλείστην τῶν βασιλέων,
 « καὶ στρατηγὸν ὄντα δεινότατον. Τῶν δὲ
 « πρεσβυτέρων καὶ νοῦν ἔχόντων πολιτῶν,
 « οἱ μὲν ἀντικρυς ἐνιστάμενοι πρὸς τὴν γνώ-
 « μην, ἐξέπιπτον ὑπὸ κραυγῆς καὶ βίας
 « τῶν πολεμοποιῶν. Οἱ δὲ, ταῦτα ὀρών-τες,
 « ἀπέλειπον τὰς ἐκκλησίας. Εἰς δέ τις ἀνὴρ
 « ἐπιεικὴς, Μέτων ὄνομα, τῆς ἡμέρας ἐκεί-
 « νης, ἐν ᾗ τὸ δόγμα κυροῦν ἐμελλον, ἐν-
 « στάσης, καὶ τοῦ δήμου καθεζομένου, λα-
 « βὼν στέφανον τῶν ἐώλων, καὶ λαμπά-
 « διον, ὥσπερ οἱ μεθύοντες, αὐλήτριδος
 « ὑψηγουμένης αὐτῷ, πρὸς τὴν ἐκκλησίαν
 « ἐκώμασεν. » κτλ. (Πλουτάρχ. Πύρ-
 ρος. XIII.)

Ὁ Καλίουπυλῆς ἐθανάτωσε τὸν υἱὸν τοῦ
 Πάστορος καὶ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν
 προσεκάλεσεν εἰς δεῖπνον καὶ τὸν Πάστορα.
 Οὗτος παρεγένετο. Τὸ ἀνθρωπόμορφον τέρας
 τῶν Ῥωμαίων παρατηρήσας αὐτὸν τῷ ἐπέ-
 στειλεν ἄρώματα καὶ ἓνα ἄνθινον στέφα-
 νον. Ὁ Πάστορ τὰ ἐδέχθη, καίτοι ἐν καιρῷ
 πένθους ἢ συμφορᾶς τινος οὐδόλως ἐπετρέ-
 πετο ἵνα φέρῃ στεφάνους ἐν συμποσίοις.
 Ὁ Σενέκας διηγούμενος τὸ ἱστορικὸν τοῦτο
 προστίθῃσι τάδε : « Ἄν μοι ἐρωτᾷτε τὸ αἴ-
 « τιον τῆς διαγωγῆς τοῦ Πάστορος . . . εἶχε
 « καὶ ἄλλον υἱόν. »

Ἡ τέχνη τοῦ συνδυάζειν τὰς ἀντιθέσεις
 ἀπαιτεῖ μεγίστην ἐπίνοιαν καὶ χάριν ἐν-
 ταύτῃ. Οἱ ἀρχαῖοι ὡς πρὸς τοῦτο ὑπερεξη-
 κόντισαν τοὺς νεωτέρους. Παριστῶσι τὰς
 ἀντιθέσεις δι' εἰκονογραφημάτων, ἐνῶ ἡμεῖς
 προτιμῶμεν τὰς διὰ λέξεων ἀναλυτικὰς πα-
 ραστάσεις αὐτῶν. Ἐὰν λ. χ. οἱ νεώτεροι
 ἤθελον νὰ παραστήσωσιν ἡμῖν γέροντά τινα
 διατηροῦντα τὰς χάριτας καὶ τὴν φαιδρό-
 τητά τῆς νέότητος μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ χεί-
 λους τοῦ τάφου, ἤθελον βεβαίως συντάξει
 λόγον σατυρικὸν ἢ πανηγυρικὸν, ἐπιγράμ-
 ματα ἢ μελέτας φιλοσοφικάς. Οἱ ἀρχαῖοι
 ὅμως, ὅπως ἐκφράσωσι τὴν αὐτὴν ταύτην
 ιδέαν, ζωγραφίζουσι τὸν Ἀνακρέοντα ἐξερχό-
 μενον τοῦ συμποσίου καὶ εἰς κῆπον εἰσερ-
 χόμενον. Βαδίζει σφαλερῶς, κλονεῖται, μό-
 λης εἰς τοὺς πόδας στηρίζεται. Ἀλλ' ὅμως

ἔτι ψάλλει, μὲ ἄνθη κατεστεμμένος, ὀλίγα
 βήματα προβαίνει, ἢ λύρα διαφεύγει τῶν
 χειρῶν αὐτοῦ, ὃ δ' ἄνθινός του στέφανος
 καταπίπτει πρὸς τὴν ῥίζαν κυπαρίσσου . . .

Ὁ λημνίσκος ἦτο στέφανος ἐξ ἀνθῶν,
 διὰ μαλλίνων ταινιῶν περιτυλιγμένος καὶ μὲ
 μακρὰς ἄκρας ἀπηρτημένος. Ὁ παρὰ Ῥω-
 μαίοις Πραίτωρ ἔθετεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς τοῦ πολλάκις νικήσαντος μονομάχου ὡς
 σημεῖον τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ἀπελευθερώ-
 σεως αὐτοῦ.

Ὁ Ἀστερίων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦτο πο-
 ταμὸς παρ' ᾧ ἐβλάστανε φυτὸν τι ἐξ οὗ
 ἐσχημάτιζον στεφάνους τῇ Ἡρᾷ, καθότι ὁ
 ποταμὸς οὗτος ἐγέννησε τὰς τρεῖς θυγατέ-
 ρας, Εὐβοίαν, Προσύμναν καὶ Ἀκραν, αἵτι-
 νες ἀνέθρεψαν τὴν Ἡραν.

Παρὰ τοῖς Ἑλλησιν οἱ νεόνυμφοι ἐφό-
 ρουν στεφάνους ἐκ μήκωνος καὶ σπασάμης,
 ἄνθη τῇ Ἡρᾷ ἀφιερωμένα.

Ἡ ὑπὸ τῶν χαρίτων πρώτη στεφανω-
 θεῖσα θεότης ἦτο ἡ Πανδώρα.

Ἐμ. Γιαρρακόπουλος.

ΠΕΡΙ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. (*)

Κατὰ τὴν πρεσβυτέραν τῆς Ἱστορίας ἀ-
 δελφὴν, τὴν μυθολογίαν, ἡ ὕγεια ἦτο μία
 τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀσκληπιοῦ, θείας τι-
 μῆς ἀπολαύουσα, καὶ ταύτην μετὰ τῆς ἐτέ-
 ρας αὐτῆς ἀδελφῆς ἀναφέρει καὶ ὁ τοῦ Ἰπ-
 ποκράτους ὕμνος « Ὀμνυμι Ἀπόλλωνα ἱη-
 τρὸν, καὶ Ἀσκληπιὸν καὶ Ὑγίαν καὶ Πανά-
 κειαν ». Ἡ ἀλληγορουμένη αὕτη φυσικὴ ἀ-
 λήθεια, τοῦτέστι ἡ ὑγιαίνουσα ἢ φυσιολο-
 γικῶς διατηρουμένη ὑπαρξίς καὶ ζωὴ τοῦ
 ἀνθρώπου ἐστὶ τὸ διαρκὲς ἀντικείμενον τῆς
 ἀνθρωπότητος πάσης, πρὸς ἣ ἀπέβλεψεν ἐν
 τῇ ἀρχαίότητι καὶ ἡ Μωσαϊκὴ ὕγιεινὴ ὑπὸ
 μορφήν θρησκευτικοῦ ὁργανισμοῦ, καὶ ἡ Λυ-

(*) Ἐν Δήμῳ συνεστήθη ἐσχάτως Ἀναγνω-
 στήριον ὑπὸ τῷ αἰσίῳ οἰωνῶν ὀνόματι Ὁ μ ο -
 ν ο ι α , ἐξελέχθησαν δὲ Ἐρρορὶ αὐτοῦ, οἱ Κό-